

ja nad tantsisid paljajalu mingit pöörast tantsu, juuksed metsikult lehvimas. Nii mõnus! Nii vabastav!

„Kas te tulete varsti siia poole aeda ka tantsima?” küsis järsku Teedu kaval hää! Maiki selja tagant.

Ehmunult pöörasid Maiki ja Merka ennast kõneleja poole ja avastasid, et neile on väikestviisi publikut tekkinud. Teet ja tema kaks sõpra nõjatusid tädi Saima aiapostidele ja vaatasid neid üksisilmi.

5. Jaanipäev

Teedu ja tema sõprade nägemine oli Maiki ja Merka tublisti kainemaks ehmatanud. Kui kaua nad olid seal passiinud? ISSAND JUMAL! Mida nad olid näinud? See muudkui käias Maikil peas, kuni nad tädi Saima maja turvalisse sisse-
muse tagasi jõudsid.

„Me võtame ainult asjad ja kohe tuleme!” oli ta küll naerdes Teedule teatanud, aga peas oli täielik paanika. Nii! Asjad! Ega seal midagi võtta ei olnudki, sest nad olid Merkaga kõik söögi ise kinni pistnud, ainult arbuus oli alles ja sellestki oli pool juba ära söödud. Väikesed õgardid!

Merka korrastas iidvana peegli ees oma silmameiki – kiisusilmadest ei olnud paraku palju alles jäänud, aga tume kontuur andis siiski natukene sügavust. Ja kui silmaalused said puhtaks, arvas Merka, et täitsa hea tulemus, sest ega jaaniõöl on ju niikuinii pime ja lõkkevalguses näevad kõik ilusad välja.

Maiki peen soeng oli ka natuke kannatada saanud, mõned salgud olid välja tulnud, aga Maikile meeldiski nii rohkem. Selline natuke metsik ja lohakas, sobis hästi jaanilaupäevaks.

Värskendatud, sätitud, enesekindlus kokku korjatud, poolik arbuus käes, läksid sõbrannad õrnalt tuikudes Teedu aia poole.

Teedu maja veranda Maiki vanatädi maja juurest ei paistnud. See oli suurem kui tädi Saima oma, sinna mahtusid lahedasti ümmargune laud ja vähemalt kaheksa tooli. Kolm tooli oligi juba hõivatud: kaks Teedu sõpra jõid õlut ja üks õbluke blond naine sirvis ajakirja. Grillimis-koht oli veranda lähedal, ainult samblast ja kividest koosneva kiviktaimla kõrval. Teet ei ole vist lilledega sina peal, mõtles Maiki. Üksikud roosid majaseina ääres päikese käes olid kasvama jäetud, ülejäänud peenardest oli mees muruniidukiga üle sõitnud. Ei, Teet ei ole kohe kindlasti lillehuviline. Mees ise seisis kiviktaimla kõrval grilli juures ja rääkis sõbraga juttu. Maikit ja Merkat silmates jäi ta poolelt sõnalt vait, ta näole ilmus maailma kõige imelisem naeratus ja ta tuli ruttu neid tervitama.

„Me tõime arbuusi ka!” teatas Maiki rõõmsalt.

„Täna, täna, ma viin kohe tuppa, aga ma teen teid tuttavaks enne,” haaras Teet Maiki käest arbuusi.

„See on Mikk,” osutas ta laua ääres istuvale keskmist kasvu tumedate lokkis juustega sõbrale, kes oli üks nende metsiku aiatantsu-*show* tunnistajaid. Mikul oli naistemoosija nägu. Maiki ei osanudki öelda, miks ta nii arvas, aga ta teadis, et Merka võidakse siin igatahes õige pea üsna „ära moosida”. Teine sõber paistis selline intellektuaalne, hipsteri moodi sale, lühikese habemega ja prillidega. Tema nimi oli Margus. Ta paistis ohutu tüüp olevat. Kolmas, pikk, pruunide silmade ja lühikeste juustega, kes oli ka nende metsikut tantsu näinud, osutus Teedu nooremaks vennaks Tarmoks, ja blond õbluke tütarlaps Heli oli tema tüdruk.

„Ja tema on Maiki,” osutas Teet Maikile.

„Ja mina olen Merit ehk Merka,” kõlas Merka rõõmus hääl.

Neiud pandi laua äärde istuma ning algas hirmus sahimimine. Mikk nikastas peaaegu kae ära, et Merkale salatit pakkuda. Tarmo ja Teet saatsid grill-liha ja vorstide

taldriku ringi käima. Margus loetles neile veinimarke ja siidrimaitseid. Ainuke, kes paistis rahulikuna ja kellele see sekeldamine nalja tegi, oli tagasihoidlik Heli.

„Oi, Margus, sa jäid kõigest ilma! Sa oleksid pidanud nägema nende tantsu seal aias. Tallinnas selliseid asju juba ei näe. Ma arvan, et ma armusin mõlemasse jalapealt ära,“ rääkis Mikk Margusele, ise Merkale silma tehes. Maiki otsis silmadega Teetu, aga mees oli läinud toast midagi tooma.

„See oli üsna metsik jah,“ naeris Tarmo grilli juurest. „Kus te niimoodi tantsima õppisite?“

„Vana Tallinn ja šampus õpetasid,“ lausus Merka vapralt.

„Ai, see on eriti karm kooslus ju,“ vastas Mikk, „ma arvan, te keegi siit ei tahaks näha, mis liigutusi mina hakan peale selle kombo joomist tegema.“

„Olen näinud,“ kostis Teedu rahulik mahe hääl Maiki pea kohal, „eriti nilbe sealjuures oli see, et sul oli naiste öösärk seljas.“

Kõik pahvatasid naerma. Mikk kohmetus hetkeks, ta polnud vist harjunud, et tema kulul nalja tehakse. „Nojah, ma olin nii silmini täis, arvasin, et on minu särk, aga oli pruudi oma hoopis,“ ütles ta muiates, lisas ruttu, „ekspruudi öösärk see tähendab,“ ja kõhatas, vaadates Merka poole. Merka moositakse ikka täiesti ära täna õhtul, mõtles Maiki.

Mõneks ajaks vestlus katkes. Kõik lasid lihal, vorstidel ja kartulisalatil hea maitsta. Kartulisalat oli Tarmo ja Heli tehtud ning uskumatult maitsev. Merka ja Maiki, kes olid küll ära söönud ja joonud kogu külakostiks mõeldud kraami, ahnitsesid endale mitu portsu.

„Lihtsalt jumalik,“ mõmises Merka täis suuga ja teenis Helilt heakskiitva pilgu.

Üleüldse on jumalik, mõtles Maiki, istuda Teedu aias, Teedule nii lähedal, et ta peaaegu tundis mehe kehasoojust, süüa maailma parimat kartulisalatit ja vaadata, kuidas õhtupäike soojendab põlde, heinamaid ja nende vahel looklevat musta maanteed. Mnjaa ... Teedu verandalt avanes ikka märksa parem vaade kui tädi Saima omalt.

Kui kõhud olid täis, liikus fookus repliikidelt nagu „ulata mulle ketšupit” ja „sitaks head vorstid tulid” jälle asjalikumate juttudeni.

Kui Maiki oli õigesti aru saanud, tundsid Margus, Mikk ja Teet üksteist Sisekaitseakadeemia aegadest. Margus oli sealt edasi liikunud IT-valdkonda, aga Mikk ja Teet olid ka praegu kuidagi töö kaudu seotud. Kes Teet üldse oli? Politseinik? Eriagent? Uuriija? Maiki kujutas teda ühtemoodi hästi ette nii politseivormis pätte tulistamas kui ka ülikonnas, lips ees, laua taga istumas. Uudishimu lausa põletas, ent kahjuks ei räägitud midagi lähemat, mis oleks lasknud oletusi teha. Selle asemel meenutati hoopis lõbusat kooliaega. Teedu vend Tarmo tegeles autodega ja tema tüdruk Heli õppis ajakirjandust – need erialad tundusid paraku üsna hallid ja keskpärased, kui võrrelda neid ettekujutusega vormiriides Teedust. Merka leidis Mikus lasteaiaõpetaja murede pühendunud kuulaja ega pannud sealjuures vist eriti tähele, kuidas Mikk talle kogu aeg lähemale üritas istuda, aeg-ajalt Merka põlve katsus ja tema lopsakat dekolteed imetles. See mees tahaks sinuga varsti oma lasteaia avada, vaata ette, Merka! mõtles Maiki neid jälgides.

Ja siis saabus hetk, mida Maiki oli peljanud: „Millega sina, Maiki, tegeled?” küsis Teet.

Mnjaa ... ilusad silmad on sul küll, aga NII VALE küsimus, mees!

„Peale metsikute, vabastavate tantsude tantsimise ja sassi kammivate kokside joomise?” proovis Maiki asja naljaks keerata.

Kui mainiti metsikuid ja vabastavaid tantse, lahkus Miku tähelepanu viivuks Merka dekolteelt Maikile, lootuses, et äkki järgneb ka mõni.

„Näiteks?” ei jätnud Teet tema kiusamist.

Kurat! Kuidas Teedul endal õnnestus sellisest küsimusest niimoodi kõrvale nihverdada, et ta midagi olulist ei reetnud – poliitik on raudselt!

„No ma aitan oma vanatädi siin suveraamatukoguga, nagu sa peaksid teadma.”

„Aga peale selle?”

„Eks ma võib-olla otsingi veel nagu,” ütles Maiki täpselt nii tõrksalt, et Teet mõistis – see teema on ammendatud.

Ohtlikud teemad läbitud, algas tavaline jaanimõll, heaturjuuline läbisegi rääkimine, naljad ja naer.

Õhtu hakkas juba pimedamaks ja jahedamaks kiskuma, kell oli kümne ligi, lähenes lõkketegemise aeg.

„Kas te plaanite sinna suuremale jaanitulele ka jalutada?” küsis Maiki, silmanurgast Merkat ja Mikku jälgides, sest kui selline plaan tõesti oli, võis see tähendada ilget jama, kui sellesse võrrandisse Rolts lisada.

„Eks näeb, kuidas kujuneb, ma muidu mõtlesin väiksema jaanitule siinsamas teha. Seal maantee pool on selline lõkkekoht kohe olemas. Kui kaasa tuled, võin sulle näidata?” vastas Teet.

Maiki tõmbas siidrit kurku ja pidi natuke aega kõhima, enne kui vastas, et tuleb hea meelega. OUMAIGAAD!!! Teeduga mingit salalõkke kohta vaatama! Loodetavasti ei pea Teet Maikit mingisuguseks lõhverdiseks, kes on nõus ükskõik kellega salajasi lõkkekohti vaatama minema.

„Ma käin enne vetsus ära,” ütles Maiki kiirelt.

„Aa, hehee, ma mõtlesin tegelt, et sa tuled minuga siiasamasse krundi servale, siit paistab ilusti ära see koht,” ütles Teet naerdes ning aiaserva poole jalutades.

„Tule vaata!” kutsus ta Maikit enda juurde. „Seal,” näitas ta käega väikese puudesalu ja heinamaa vahel olevale lõkkeplatsile, „sealt voolab oja ka mööda, aga seda siit ei näe.”

Maiki oleks tahtnud panna pea mehe õlale ja jääda igaveseks siia Teedu aiaserva lõkkeplatsi vaatama. Aga ta põis ei tahtnud.

Vetsus käimine andis mingisugusegi ülevaate Teedu majast. Esimene korrus oli muidugi igav – köök ja elutuba: vana kulunud mööbel nagu tädi Saimagi majas; kõikjal vedelesid tööriistad, veel olid siin Koera söögi- ja

joogikauss ning mõned riided. Aga üldiselt korras. Köök oli täis toidukraami, pappnõusid ja salvrätte, tavaline jaanide värk. Vets oli nagu üks kuivkäimla ikka. Maiki oleks tahtnud ülakorrusele minna. OI, ta oleks sealt vist mõne Teedu padja varastanud ja endale koju viinud, siis ta oleks päev läbi saanud Teedu lõhna nuusutada. Selle asemel läks ta hoopis verandale tagasi ja tundis, kui jahe õues juba on. „Ma lähen toon joped mulle ja Merkale,” teatas Maiki ja kõndis kiiruga tädi Saima maja poole.

Paari minuti pärast tagasi tulles nägi ta, et Merkale toodud jope oli täiesti üleliigne, sest kui Mikk parajasti ise ei üritanud ennast Merkale ümber mässida, andis ta oma jopele selle võimaluse. Teet oleks võinud temaga vähemalt pooltki nii entusiastlik olla kui Mikk Merkaga, avastas ta ennast soovimas.

Nüüd oli paras aeg minna lõket tegema. Kogu seltskond lonkis hämaruses mööda kastemärga heinamaad lõkkekoha poole. Maiki ei teadnud, miks ja kuidas, aga kuni nad kõndisid, hoidis ta Teedul käest kinni. Paraku pidi Teet lõkke tegemiseks tema käest lahti laskma.

Lõke sai uhke ja suur. Mõned üksikud maanteel mööda kiirustavad autod lasid neile signaali ja soovisid head jaani. Lõkke ääres hakkasid tekkima paarikesed: Tarmo ja Heli seisid teineteise kaisus ja vaatasid taeva poole tõusvaid leeke, Mikk moosis Merkat, nii kuis jaksas, ja Merka, kes oli väsinud Roltsi inetutest solvangutest, mõnules komplimentide laviini all. Teet oli ainuke, kes oli Margusega solidaarne, mis tähendas, et Maiki ei saanudki kogu tema tähelepanu.

Aga nii oli ka hea ja võib-olla ongi parem, ega Maiki unistused võivad ju pöörasid olla, see ei tähenda, et tema elu peaks olema.

Kell oli juba üle südaöö. Tarmo ja Heli olid kuhugi kadunud. Mikk ja Merka olid jõudnud faasi, kus nad ei näinud enam kedagi teist enda ümber. Teet tegi ettepaneku minna tagasi suvila poole ja kolmekesi jalutasidki nad

tagasi, sest Merka ja Mikk tahtsid veel natuke lõkke ääres istuda. Maiki küsis Merka käest igaks juhuks veel eraldi üle ja purjakil Merka vastas, et kui ta kümne minuti pärast suvilas ei ole, võib Maiki teda otsima tulla ja Mikule tappa anda. Selge siis!

Margus, Teet ja Maiki jõudsid vaevalt viis minutit suvila aias olla, kui kuulsid lõkkeplatsi juurest hirmsat kiljumist ja kära.

Maikil tõmbus südame alt külmaks. Mis siis nüüd juhtus?

Nad tormasid, nii kiiresti kui jalad võtsid, lõkkeplatsi juurde tagasi.

„Lõpeta ära, Rolts!” kiljus Merka nuttes ja Roltsi vastu selga pekstes. Täiesti endast väljas ja purjus Rolts pidas kahevõitlust maani täis Mikuga, kes talle alla kippus jääma. Roltsi sõbrad vaatasid abitult pealt.

„Mida kuradit siin toimub?” küsis Teet vihaselt ja läks kaklejaid lahutama.

„Ära sega, mees! See on nendevaheline asi!” ütles sõjalt truud Raits, ise igaks juhuks pisut eemal seistes.

„Ma küsin ühe korra veel ja siis ma enam ei küsi,” ütles Teet nii käskiva häälega, et Maikil jooksid judinad üle selja. See mees peab olema kindral vähemalt, mõtles ta.

Roltsi heledapäine väiksemat kasvu sõber hakkas seletama, kuidas nad olid autoga mööda sõitnud ja Rolts oli näinud, kuidas too tüüp ja Merka lõkke ääres ameleavad ja siis oli käskinud kinni pidada, autost välja lennanud ja tüübile lihtsalt lõuga sõitnud.

Kõigile peale asjaosaliste endi oli nüüd üsna selge, mis toimus. Teedul hakkas igatahes lõbus. „Aitab nüüd, kutid! Näed, Mikul juba veri lippab, näitasid koha kätte küll. Leppige nüüd ära!”

Rolts, kes oli ilmselt küll lootnud vägevamat taplust, tõmbus tagasi. Maikil õnnestus ka hüsteeritsev Merka maha rahustada.

„Ei tasu käia siin meie naisi nikkumas, raisk!” sülitas Rolts maha.

„Ah sinu naine väeei?” küsis väga purjus Mikk, kel-
lel huulest natuke verd jooksis. „T-tead mees, s-sa tead!
M-ma annaks ka tappa kui keegi m-mu naist nikuks. S-sa
tead, mulle tundub et s-sa oled vist päris õige mees. Ärme
rohkem üldse kakle ja lähme võtame parem selle peale! Ja
sa räägi parem, kuidas teil siin üldse nende naistega lood
on. Metsikult tantsivad siin, raisk!”

Ja rohkem polnudki sõpruseks vaja. See oli isegi Teedu
jaoks ootamatu käik, ent ta kergitas ainult imestunult
kulme. Nagu venelaste pidu, mõtles Maiki, alguses kakle-
vad, siis lepivad, pärast raudselt jälle kaklevad.

Merka jäi nüüd päris üksikuks, sest Mikk arendas Rolt-
siga mingit peletislikku *bromance*:i: nad jaurasid koos
ümber Teedu grilli ja laulsid mingeid veidraid roppe laule,
mida ainult nemad kaks teadsid. Lõpuks vajusid maha-
niidetud lillepeenrasse ega tõusnudki sealt enam. Roltsi
sõbrad olid musta BMW Teedu aia taha jätnud ja uttu tõm-
manud. Margus oli üsna kohe peale kaklust magama läi-
nud. Ka Merka oli Teedu elutoas teki sisse mähituna suiga-
tanud. Ainult Maiki ja Teet istusid, joped seljas, teineteise
kaisus, ja vaatasid, kuidas aasta valgeimast ööst sai tasapisi
maailma ilusaim hommik.

6. Jaanipäeva järelkaja

Sel maailma ilusaimal hommikupoolikul Teet ja Maiki enam-
jaolt vaikisid. Mingil hetkel oli vestlus vaibunud ja nad olid
niisama istunud, tundes selget õndsust teineteise lähedusest.
Maiki istus seljaga Teedu poole, toetades ennast vastu Teedu
sooja keha, Teedu käed olid ümber Maiki ja mehe lõug toe-
tas neiu pead. Niimoodi möödusid tunnid, imelist koitu
imetledes ja kaugusesse vaadates. Maiki oli õnnelik, et Teet
ei „proovinud midagi”. Ühest küljest oleks ta seda tahtnud,
aga teisest küljest oleks siis meeoleolu olnud täielikult riku-
tud. Praegu oli kõik täiuslik täpselt nii, nagu see just oli.

Aga nagu kõik täiuslikud lummused, lõppes ka see ühel hetkel. Kell oli kaheksa-üheksa paiku, kui Rolts ennast peenrast püsti ajas. Avastanud, kelle kaisus ta magusat und oli maganud, vangutas ta ainult pead, vaatas kahtlustava näoga Maikile ja Teedule otsa, võttis laualt liitriise veepudeli, jõi selle paari minutiga tühjaks, hõõrus silmi, pani suitsu põlema ja küsis: „Kus mu auto on?”

„Aia taga seisab, su sõbrad jätsid selle siia,” vastas Maiki, „aga sa ei tohiks sõita ilmselt,” lisas ta ruttu, nähes, kuidas Rolts kibeleb minema kaduda.

„Kutsud äkki mõne sõbra järgi?” pakkus Teet.

„Kuradi mendid on täna igal pool väljas jah, raisk. Ma teen ühe kõne.” Ta pani suitsu ette ning kõndis sireliheki juurde rääkima.

Kui Maiki tuppa vetsu läks, kuulis ta, kuidas Rolts telefoni ütles: „Jah, mul on pohhui, kuhu sa sõidad! Terveks kuradi päevaks saad, bentsu ostad ise. Tule siva!”

Ka Merka oli vaikselt teki sees liigutama hakanud. „Oiii, Maiki! Nii halb on! No nii halb on kohe!”

„Ma usun jah,” kostis Maiki kaastundlikult. Temal oli piisavalt oidu jätkunud, et juba enne lõkke äärde minekut siidritl vee peale üle minna.

„Lähme ruttu minema siit! Issand, mul läheb süda pahaks, kui ma mõtlen, mis eile ... öäkk!!!” võdistas Merka õlgu. „Hiilime lihtsalt minema!” palus ta Maikit.

„Oh jah, pane siis valmis ennast. Ma lähen ütlen vähemalt Teedule head aega,” ütles Maiki, natuke kurb, et jaanipäeva lummus nüüd kohe täielikult lõppeb.

Teet juba koristas verandat ja aeda. Ega seal mingit väga suurt laga ei olnudki – tuul oli mõned papptaldrikud ja topsid laiali puhunud. Koer oli kõik maha kukkunud toidu nahka pistnud. Maiki vaatas, kuidas mees tuhatoosi prügikotti tühjendas ja mõtles, et Teet näeb vist ka kõige argisemaid ja tühi-semaid toiminguid tehes välja nagu täielik unelmate mees.

„Me hakkame nüüd minema. Merka ärkas üles ja tahab koju.”